

[Knud Kristensen.]

eller modvirke de Bestræbelser, som der har været fra Lovgivningsmagtens Side for at faa Renten sænket. Man har i mange Aar talt om den forfærdelig høje Rente, og at det var nødvendigt, at vi fik Renten sænket, og det er saa sandt saa sandt; men naar man saa gaar til fra det offentlige Side at udbyde Laan til en højere Rente end den, man i øvrigt tilstræber, saa er der vel ingen, der kan være blind for, at man derigennem direkte yder et væsentligt Bidrag til at holde Renten høj oppe. Jeg skal saaledes minde om det, vi kan vel godt sige berygtede, Laan, som Københavns Kommune optog i sin Tid til over 7½ pCt. Der er vel ingen, der har nogen som helst Tvivl om, at man derved sugede Landets Kapital til Hovedstaden, forøgede Kapitalmangelen ude i Landet og derigennem ogsaa i høj Grad paavirkede Renten i opadgaaende Retning, baade derude og her inde i Hovedstaden.

Dengang talte man ogsaa om de fæle Kapitalister, den Kapital, som nu skulde yde sit Bidrag, som skulde bøde for Krisen. Men samtidig talte man paa den anden Side om, at det var Udtryk for Borgersind, for Samfundsfølelse, naar man vilde laane Penge til disse høje Renter. Paa den ene Side er det Borgere med Samfundssind, der foretager noget saadant, naar man har Brug for det; men bagefter saa skælder man næsten ud over, at der er nogen, der i det hele taget faar Rente. Der er her som næsten over det hele i Regeringspartiernes — og jeg kan vel godt specielt sige i Det radikale Venstres — Rentepolitik en saa dyb Modsætning mellem deres Ord og Handlinger, at jeg synes, de skulde se at faa lidt mere Overensstemmelse derimellem. Det vilde se godt ud, jeg tror ogsaa, det vilde gavne dem selv en lille Smule.

Med Hensyn til den direkte Rentepolitik, som er ført, kan vi ogsaa minde om, at da vi gennemførte Foranstaltninger til at forøge Landets Kapital ved Udstedelse af en forøget Seddelmængde til Udlaan gennem Krisefonden til en billigere Rente, var Regeringen meget tilbageholdende i dette Spørgsmaal. Dens Gerninger viste ikke den store Hunger efter at faa Renten sat ned. Det er ogsaa et Bevis paa, at selve deres politiske Gerninger staar i et skrigende Misforhold til den Agitation og den Tale, som de bruger og fører, mest ganske vist ude paa Landet, men dog ogsaa nu og da her. Deres Agitation er næsten, for at bruge et Udtryk af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, „for følelsesbetonet“. Det er Misfornøjelsen

og Hadet og Vreden mod, at man i det hele taget skal svare Renter, man fra visse Sider opflammer ude i Befolkningen. Og her inde paa Rigsdagen gør man i Virkeligheden meget lidt for at faa Renten sat ned, og i mange Tilfælde træffer man Foranstaltninger, som direkte modvirker en Rentesækning.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne minde om, at samtidig med, at vi gennemførte den sidste Konverteringslov, Loven af December 1933, der jo tilsigtede at faa Renten af Laan i fast Ejendom ned paa et Niveau af 4 pCt., foretog man fra det offentlige Side Udbud af Obligationer til en Rente, der laa ikke saa lidt derudover. Det er da ganske klart, at naar det offentlige gennem Stat og Kommune udbyder Laan til en højere Rente end den, man tilsigter ved Laan i fast Ejendom, er det en meget betydelig Hindring for at naa det Maal, som man gennem den nævnte Konverteringslov har sat sig, og som alle — i hvert Fald de fire saakaldt store Partier — var med til at gennemføre her i Rigsdagen, og som jo ogsaa fik Regeringens Velsignelse, i hvert Fald i Ord.

Man har søgt at give det Udseende af — det er ikke sket saa meget direkte, men det er blevet insinueret i Pressen og ude paa Møder —, at det i Virkeligheden var Venstre, der hindrede en Rentesækning. Jeg vil heroverfor sige, at Regeringen og Regeringspartierne har aldrig her i Rigsdagen fremsat et Forslag, der i Retning af Rentenedsættelse var mere vidtgaende, end hvad Venstre har villet være med til. Vi har været fuldt ud paa Højde med dem overalt, hvor det gjaldt om at gøre en Indsats for at faa Renten ned; men vi har ikke kunnet maale os med dem, naar det gjaldt om at bruge store Ord ude omkring i Landet og vække store Forhaabninger.

Ser man nu paa det foreliggende Lovforslag, hvorefter Staten selv vil gaa til at nedsætte Renten, men dog ikke under nogen Form maa udlaane til under 4¼ pCt., saa betyder det faktisk et Renteniveau, som ligger over det, man i øvrigt tilstræber. Den højtærede Minister gav en Begrundelse, som jeg synes var noget mærkelig. Han sagde, at det var jo noget, Rigsdagen selv bestemte, om man skulde længere ned med Renten. Ja, det er i og for sig en Selvfølge; det er noget, der ligger i Forfatningen, at hvis Rigsdagen bliver enig om en lavere Rente, saa bliver det gennemført — vi er jo ikke kommet helt ud i Diktaturet, i hvert Fald da ikke endnu, saa Rigsdagen har vel nok det afgørende Ord, hvad Lovgivningsspørgsmaal angaar.